

Генри Лайон Олди

Монстр

Генри Олди

Монстр

«Автор»

Олди Г. Л.

Монстр / Г. Л. Олди — «Автор»,

© Олди Г. Л.

© Автор

Содержание

* * *	5
Конец ознакомительного фрагмента.	8

Генри Лайон Олди

Монстр

* * *

...Ми сиділи за столом не більше двох годин, але в повітрі вже повисла сиза сигаретна хмара, газети були засипані риб'ячими кістками і лускою, а в каністрах залишалося не більше трьох літрів пива. Всі перебували у стадії легкого сп'яніння, сипали пласкими жартами і старими анекдотами, слухаючи переважно самих себе. З пошарпаних колонок хрипів «ДДТ», на який, окрім мене, ніхто не звертав уваги. Нудьга. Пиво, риба, напівзнайома компанія і достобіса набридлі записи – одне й те саме. Треба було предків не слухати, йти на літературний... Ну, не поступив би відразу – так відслужив би і все одно... Предки тепер на два роки до Угорщини подалися, а я тут сиджу й дурію від нудьги...

– Чуєш, Сірій, що це у тебе за пов'язка на руці? Металіст, чи що?.. Тоді чому заклепок немає?

Якби я ще сам знав, що це за пов'язка! Ну, була там якась родинка, бо в шістнадцять років перед днем народження батько мені цю пов'язку на руку наклав, так я її більше і не знімав. Тато, до речі, теж таку носить. Говорить, спадкове, хвороба, на зразок саркоми. Не дай бог на цю родимку світло потрапить – все, кранти, померти можна. Правда, я про таку хворобу жодного разу не чув. Але експериментів поки не ставив – аж надто у батька очі тоді серйозні були. І сам пов'язку ніколи не знімає. Навіть коли купається. Або на медоглядах...

– Серього, ти перебрал, чи що?

– Ні, я в нормі.

– Тоді давай, колися про пов'язку.

– Та нічого особливого. Впав у дитинстві, руку до кістки об залізяку пропорів. Шрам там страшний. Краще і не дивитися.

– Покажи.

– Ти що, шрамів ніколи не бачив?

– Та й правда, Стас, чого ти до людини причепився?..

– А мені цікаво. Що ж це за шрам такий жахливий, що на нього і подивитися не можна?..

Під пиво.

Чорти б забрали цього Стаса! Вічно, як нап'ється, так йому дурниці в голову лізуть.

– Чуєш, Сірій, ти мене поважаєш?

Нуось, почалося. Зараз битися полізе. Не хочу я з ним битися.

– Поважаю.

– Тоді покажи.

– Слухай, Стасе, я тебе поважаю, але пов'язку знімати не буду.

– Чому?

– Ну, її поки розмотаєш... Та і тебе навиворіт виверне, якщо побачиш. Все пиво пропаде.

– Не пропаде. Я ще стільки ж випити можу. Покажуй.

Тут мене узяла злість.

– Добре. Показую... – і я показав Стасу фігу.

– Ах ти козел! Це ти мені!..

Стас поліз через стіл, перекидаючи кухлі з пивом, на підлогу посипалися залишки риби, задзвеніло розбите скло. Скільки разів давав собі слово не пити з малознайомими людьми! Так цей бовдур Колька знову затягнув. Тепер у кутку мовчить, пиво цмулить...

Стаса схопили ззаду за штани і стягнули назад на диван. Стас був весь у пиві, в риб'ячій лусці, червоний, як рак, і відчайдушно лаявся. Йому тицьнули в руки недоїдений хвіст – і Стас затихнув.

– Спасибі, хлопці.

– Нема за що. А шрам свій міг би й показати. Може, хоч Стаса знудило б...

– Не знудило б, – знову подав голос, дарма що угамувався було, Стас. – Ну покажи, шкода, чи що?

Він підвівся і пожбурих у мене хвостом.

– Та й правда, – відгукнувся хтось з кутка, – чого ти ламаєшся...

Зняти, чи що? На секунду. І відразу назад пов'яжу. Адже самому цікаво – вважай, дев'ять років не розмотував... Випите пиво підштовхувало до подвигів.

– Гаразд, умовили. Тільки на хвилинку – покажу – і назад замотаю.

– Про що мова!

– Тільки шраму там немає ніякого. Набрехав я.

– А біс тебе розбере, коли ти брешеш! Показуй.

Я насилу розстібнув застібку (неіржавіюча сталь, називається!), що вже ґрунтовно таки приіржавіла, і став акуратно розмотувати чорну шкіряну стрічку. Треба буде і справді заклепок на неї насадити. Хай думають, що металіст – приставати не будуть.

Шкіра під пов'язкою була неприродно біла, в червоних прожилках, і зовсім без волосся. Ну, однак, тато й намотав! Перестраховальник. Ото смішно буде, якщо там взагалі нічого немає. Гаразд, подивимося...

– Що це у тебе, Сірій? Татування? – всі з цікавістю підсунулися до моєї руки. І справді, що це? На місці родинки – два кола перетинаються, діаметром з двокопійкову монету, перекреслені навхрест. Звідки...

І тут руку мені немов обпекло вогнем. Кола спалахнули гарячим червоним світлом, як спіраль електроплитки. Нестерпний жар швидко розійшовся усім тілом. Перед очима попливло, у вухах наростав дзвін, все навкруги стрімко провалювалося в розплавлену хистку порожнечу... «Ну ось, попереджали ж!..» – встиг подумати я, спробував було віддати наказ неіснуючим рукам закрити прокляту родинку – і це останнє зусилля остаточно викинуло мене з реальності...

Мислю – отже, існую. Не мислю? Отже, не існую...

* * *

...Тиша. Ні, не зовсім тиша. Годинник цокає. За вікном, на віддалі, прогуркотів трамвай. Стоп. За яким вікном?

Лежу на чомусь твердому, напевно, на підлозі. Дуже не хочеться розплющувати очі. Дивно, чому так тихо?

Крізь вії я бачу білу стелю з тонкими вибагливими тріщинами, горить люстра з одним плафоном... Та ж кімната. І нічого не болить, навіть голова. Може, мені все сп'яну привиділося? Так начебто нема з чого, подумаєш, якихось три літри «Колоса»...

Підтягну ногу, спираючись руками об підлогу, при цьому влізаю в щось липке – а, це Стас кухоль з пивом розбив, на скло б не напоротися! – і поволі встаю, піднімаючи опухлі повіки. Й одразу хапаюся рукою за стінку, щоб не впасти знову.

Біля дивана, оббивка якого була пошматована на клапті, лежав скривавлений Стас, неприродно вивернувши голову. Живіт його був розпоротий, частина нутрощів вивалилася на паркет. Праву руку було відірвано по лікоть, з кульцячки ще сочилася кров, змішуючись з пивом з розчавленої восьмилітрової каністри. Ось у що я вліз...

З-під уламків столу стирчали ноги в кросівках. Самі ноги, без тулуба. До правого «Аді-даса» прилип риб'ячий плавник.

Коли я виблював усе, що було в мене в шлунку, я насилу розігнувся й побрів у передпо-кій, до телефону. Телефон, на щастя, зацілів. Я переступив через когось з величезною рваною раною на спині й узяв слухавку. І лише тут звернув увагу, що пов'язка як і раніше акуратно закриває передпліччя лівої руки. Може, я її насправді не знімав?..

* * *

Молоденькому сержанту відразу стало погано, і немолодий лікар із «швидкої допомоги», що приїхала з ними, хвилин сім приводив його до тями. Доки вони там возилися, кремезний капітан із серйозним обличчям відвів мене убік і почав ставити питання. Я чесно вдовольнив його цікавість, змовчавши, щоправда, про випадок з пов'язкою – не вистачало ще, щоб цим зацікавилася міліція. Уважно вислухавши мене, капітан разом з сержантом, що прочумався, відбув оглядати місце події. Блідий сержант припустив можливість п'яної бійки, спіткнувся об розірваного Стаса і решту часу похмуро мовчав.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.